

cipale, Dumitru Popescu, a fost ratat. Bizuindu-se numai pe o vervă exteroară, Florin Gheuca ne-a înfățișat — cu excepția unor momente de haz real — o schemă goală. De acest fapt nu poate fi însă învinuit numai actorul. Credem că aici a exagerat și regizorul, imprimând personajului o linie prea caricaturală, dezumanizată. A acuza optica mărginită a acestui personaj asupra vieții și educația mic-burgheză pe care o dă copiilor lui nu înseamnă a-l lipsi total de conținutul uman, de resursele morale pozitive pe care textul le conține.

Aceste slăbiciuni, semnalate în spectacol, amintesc întrucitva de neîmplinirile altor spectacole de aceeași factură, când regizorul, tentat de zborul imaginației spre găsierea unor efecte cât mai originale, neglijează munca atentă și de profunzime cu actorii. În ciuda lor însă, pe scena teatrului băcăuan, *O felie de lună* înscrie încă o experiență regizorală și colectivă, în bătaia împotriva teatrului plicticos și inexpressiv.

Valeria Ducea

A DOUA DISTRIBUȚIE

TEATRUL „LUCIA STURDZA BULANDRA“

„COPIII SOARELUI“ de Maxim Gorki

Bunul obicei al reprezentării spectacolelor în două distribuții se răspîndește din ce în ce mai mult în teatrele noastre, pe de o parte oferindu-se astfel unui număr mai mare de actori posibilitatea să-și verifice și să-și dezvolte multilateral talentul, pe de alta, creîndu-se o rodnică emulație în ceea ce privește rezolvarea unui rol prin aprofundarea unuia sau altuia dintre înțelesurile sale. Recent, la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra“ au apărut pe afișe duble distribuții în dreptul unor roluri importante. Printre acestea, rolul Liziei din *Copiii soarelui*, această capodoperă a dramaturgiei gorkiene — rol interpretat inițial de artista emerită Clody Bertola —, a fost încredințat Luciei Mara.

Tînăra actriță s-a integrat cu inteligență în ansamblul acestui armonios spectacol, valorificîndu-și din nou apatitudinile pentru un joc sensibil, discret. Privirea tristă a actriței, gesturile timide, reținute, frînte au arătat sufletul chinuit și zbuciumat al eroinei. Interpreta știe să-și asculte partenerii, exprimînd — prin încordarea pasionată cu care speră, de fiecare

dată, să afle acel adevăr care să-i lămurească tot ce viața îi arată ca fiind inexplicabil, haotic, contradictoriu — tumultul de idei generoase care trec prin mintea acestei ființe cu trupul răvășit de boală. Ea trece cu pași mici, strîngîndu-și cu un gest grăitor șalul pe umeri, căutîndu-și de fiecare dată un punct de sprijin, fie lingă una dintre coloane, fie pe canapea, în balansoar sau lingă spătarul unui scaun, de unde asistă la înflăcărările discuții din casa Protasovilor. Continua spaimă mută a Liziei devine o prezență scenică. Se reține scena discuției dintre ea și Elena, în care interpreta realizează convingător și firesc trecerea de la o stare sufletească la alta, precum și scena în care, cutremurată de dorința de a fi și ea un „copil al soarelui“, rostește versurile care-i exprimă atît de deplin frîmintarea. E de dorit ca talentata actriță, înfrîngîndu-și reticența față de mijloacele de expresie mai violente, să realizeze mai profund acele replici-cheie ale rolului în care eroina îi acuza pe cei „orbi și cruzi“ din juru-i pentru îndepărtarea de oameni, pentru



sterilitatea la care inacțiunea condamnă nobilele lor impulsuri, prevestindu-le revolta celor care „nu se numără cu sutele, ci cu milioanele“. În aceste clipe, prin Liza vorbește autorul ; ei îi încredințează el misiunea de a încerca să clintescă edificiul izolator al celor din jur, și ea trebuie s-o facă tocmai

prin acel simbur de foc și neliniște care arde în sufletul tuturor eroilor gorkieni, prin acel fir trainic care-i leagă de viață, cu toate cumplitele ei dureri, nepermițându-le să evadeze. Incontestabila vibrație a actriței se cere transmisă mai răscolitor, mai pătimăș, în aceste momente ale piesei.

Apreciind-o pentru realizarea pe care o obține în acest rol, nu putem să nu ne exprimăm dorința de a o vedea dînd viață și unor eroine mai viguroase, cu un orizont larg și o viață plină, unor femei din zilele noastre; în experiența tinerei actrițe s-au adunat, consecutiv, prea multe personaje

cu un profil psihologic asemănător — fete cu aripile frînte de infirmități fizice și morale — pentru ca aceasta să nu prezinte o primejdie pentru dezvoltarea unui registru de tonuri variate, în care să se concretizeze deplina înflorire a talentului ei.

I. P

„MAMOURET” de Jean Sarmant

Trecut prin încercarea sutelor de reprezentații (se numără pînă acum aproape 300), spectacolul *Mamouret* de la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra” se desfășoară cu rigorile premierei, păstrîndu-și neștirbite virtuțile inițiale.

Distribuirea unor noi forțe actoricești în aproape toate rolurile piesei conferă spectacolului un coeficient sporit de prospețime.

Bogat în substanță dramatică, rolul titular al centenarei *Mamouret* — creat cu strălucire de regretata Lucia Sturdza Bulandra — a dezvăluit, din unghiul nou de gîndire și de interpretare al actriței Tanți Cutava-Barozzi, inedite valori.

La prima apariție a personajului — o bunicuță firavă, care se sprijină, tremurînd, de brațul fiicei sale (cam vîrstnice și cam senile, la rîndu-i), preocupată să traverseze cit mai repede scena, făcînd o reverență mecanică în fața turiștilor care o privesc ca pe un fenomen — cu greu poți bănui verva, luciditatea și scilpitoarea ironie cu care această bătrînică va face, peste cîteva clipe, rechizitoriul moravurilor ipocrite din sinul familiei burgheze, acuzînd practicile ei venale, careucid tot ce e frumos și demn. Am apreciat știința și talentul cu care Tanți Cutava-Barozzi a gradat evoluția personajului, descoperînd treptat și cu finețe multiplele lui fațete.

Septimiu Sever, în rolul lui *Francoeur*, a adus — în datele scenice fixate pentru prima interpretare — farmec și dezinvoltură. Personajul ar suporta însă o nuanțare mai variată, o exprimare mai caldă, mai înflăcărată a sentimentului de dragoste sinceră pe care i-l poartă Mariei-Joséphine.

Marius Pepino a redat cu convingere trăsăturile esențiale ale lui *Antoine*, „șeful familiei”: grosolănia, insensibilitatea, meschinăria. Actorul ar

trebui să vegheze asupra dicțiunii sale: în momentele de tensiune, cînd ridică glasul spre a exprima furia personajului, replicile sale devin aproape de neînțeles.

În rolul savuros al nevestei lui *Antoine*, *Eveline Gruia* a subliniat cu vioiciune caracterul meschin și răutacios al personajului.

Dumitru Furdul, apreciat pentru fantezia cu care-și concepe personajele, ar fi putut da însă un timbru mai original rolului de mică întîndere al lui *Guillaume*, renunțînd la unele gesturi și atitudini care ne-au amintit de alte roluri comice pe care le-a mai interpretat.

Dinamică, vie, amuzantă, este *Rodica Suci* în rolul *Estelle*, una dintre superficialele și ridicolele strănepoate ale bătrînei *Mamouret*.

Rolul mic, dar semnificativ, al călăreței *Grazielle* a apărut înnobilit în interpretarea *Isabelei Gabor*, care a evitat ostentația, vulgaritatea, și l-a prezentat cu lirism și grație.

Petrică Vasilescu (*Preotul*), *Sorin Gabor* (*Esprit*), *Mihaela Juvara* (*Éloïse*), *Dorin Dron* (*Gazetarul*), *Geta Măruță* (*Sora de caritate*) au susținut cu mult simț scenic și cu umor micile lor partituri.

Folosim acest prilej pentru a atrage atenția atît de talentatului actor *Paul Sava*, care a redat viu și spontan, la premieră, prostia și demagogia primarului-farmaciant *Ferdinand*, că sutele de reprezentații l-au obosit probabil, determinînd apariția aceluia plictis care situează jocul său pe o linie de mică mare mecanică a personajului, de supralicitare prin gestică spectaculoasă — deci prin efecte teatrale exterioare. Personajul apare astfel minimalizat și nu justifică satira corosivă îndreptată împotriva lui.

V. D.